

Sygn. akt IV CSK 237/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Jan Górowski

SSN Anna Owczarek (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa B. B.

przeciwko L. M.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 30 stycznia 2014 r.,

skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 października 2012 r.,

- 1) oddala skargę;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3.600,- (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka B. B. wniosła o zasądzenie od pozwanego L. M. kwoty 185.000 zł z ustawowymi odsetkami, w tym kwoty 184.800 zł. odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy najmu obejmującego zysk za najem pokoi, nieuzyskany w okresie od kwietnia 2008 r. do października 2008 r., wskutek przedłużenia terminu usuwania usterek budowlanych oraz kwoty 1.000 zł. tytułem odszkodowania odpowiadającego zwiększonym kosztom ogrzewania budynku, spowodowanych wadliwie wykonaną izolacją dachu budynku.

Sąd Okręgowy wyrokiem zaocznym z 29 października 2008 r., któremu nadano rygor natychmiastowej wykonalności, uwzględnił powództwo w całości. Sąd Okręgowy wyrokiem kontradyktoryjnym z dnia 5 marca 2009 r. uchylił wyrok zaoczny i powództwo oddalił.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 15 lipca 2009 r., uwzględniając apelację pozwanego, uchylił wskazany wyrok Sądu Okręgowego i przekazał mu sprawę do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy kolejnym wyrokiem z dnia 6 grudnia 2011 r. uchylił wyrok zaoczny i oddalił powództwo. Orzeczenie to zostało uzupełnione wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2012 r. w części dotyczącej wniosku restytucyjnego pozwanego, którym zasądzono od powódki na rzecz pozwanego kwotę 222.426,92 zł tytułem zwrotu świadczenia, wyegzekwowanego na podstawie uchylonego wyroku zaocznego.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 17 października 2012 r. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 6 grudnia 2011 r. oraz od wyroku uzupełniającego z dnia 20 kwietnia 2012 r.

Podstawa faktyczna i prawna rozstrzygnięć sądów obu instancji była tożsama. Ustalono, że strony w dniu 14 marca 2007 r. zawarły umowę o roboty budowlane, której przedmiotem była rozbudowa i modernizacja budynku mieszkalnego powódki. Termin zakończenia prac ustalono na 31 lipca 2007 r. Protokolarny odbiór nastąpił w dniu 15 października 2007 r. Pozwany zobowiązał się do usunięcia wad, stwierdzonych przy odbiorze, w terminie 14 dni od podpisania protokołu. Usterki, ujawniane w okresie gwarancji, miały być usuwane przez

pozwanego w terminie 10 dni od zgłoszenia, a w razie jego naruszenia – przez powódkę na koszt pozwanego. Budynek powódki, posadowiony na terenie atrakcyjnym turystycznie, miał być wynajmowany.

W innym postępowaniu, prawomocnie zakończonym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 14 lutego 2011 r., zasądzono od B. B. na rzecz L.M. kwotę 68.112,62 zł. tytułem reszty wynagrodzenia za wykonanie wskazanej umowy, oddalono powództwo w części dotyczącej kwoty 20.627,56 zł uwzględniając zarzut potrącenia w zakresie kwoty 1.955,56 zł tytułem kosztów zastępczego usunięcia wad i kwoty 18.672 zł tytułem utraconego dochodu z najmu w sezonie letnim 2007 r.

Oddalając powództwo w obecnym postępowaniu, Sądy stwierdziły, że usterki robót wykonywanych przez pozwanego nie były wadami istotnymi i nie uniemożliwiały korzystania z budynku. Ponadto prawdopodobną przyczyną niskiej temperatury na poddaszu była, dokonana przez powódkę, zmiana technologii ocieplenia dachu w porównaniu z projektem, który zresztą już wcześniej przewidywał ocieplenie w dolnych granicach normy. Z tych względów przyjęto, że powódka nie udowodniła, aby wyłączną przyczyną niedogrzenia pomieszczeń było niewłaściwe wykonanie umowy przez pozwanego. W granicach normalnych następstw nienależytego wykonania zobowiązania (art. 361 k.c.) nie mieszczą się także skutki zaniechania przez nią realizacji uprawnień z gwarancji, poprzez wezwanie pozwanego lub zastępcze usunięcie wad, gdyby one rzeczywiście występowały. Pozwany, udzielając gwarancji na wykonane prace, zgodził się na zastępcze usunięcie usterek na jego koszt, a powódka w okresie od 15 października 2007 r. do kwietnia 2008 r. miała dostatecznie dużo czasu, aby to uczynić. Sądy uznały, że nie zostały wykazane przez powódkę dalsze przesłanki odszkodowania, tj. wysokość szkody i związek przyczynowy pomiędzy szkodą a nienależytym wykonaniem zobowiązania przez pozwanego (art. 471 k.c. w zw. z art. 361 k.c.).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie było wystarczających podstaw do uwzględnienia żądania naprawienia szkody obejmującej utracone korzyści. Dokumentacja dotycząca odwołania rezerwacji obejmowała 2007 r. Powódka twierdziła, że miała możliwość wynajmowania nieruchomości dziesięcioosobowym

grupom turystów, czerpiąc z tego tytułu także przez 28 tygodni w 2008 r. dochody w wysokości 2.000 euro tygodniowo. W tym celu musiałyby jednak podjąć szereg czynności prawnych i faktycznych, których zaniechała. Obecnie trudno stwierdzić, czy uzyskałyby decyzje administracyjne niezbędne do wynajmowania pomieszczeń. Z przedstawionych dowodów nie wynika ponadto, aby budynek posiadał odpowiednią infrastrukturę i wyposażenie do przyjmowania tak licznych grup turystów, gdyż był niewielki i przeznaczony przede wszystkim do zaspokojenia własnych potrzeb mieszkaniowych. Uzasadnienie żądania nie zawierało też elementów niezbędnych do określenia rentowności przedsięwzięcia gospodarczego, takich jak charakterystyka lokalnego rynku zbytu, oceny lokalizacji i otoczenia, analizy konkurencji na lokalnym rynku, analizy sezonowych i tygodniowych zmian popytu, kosztów prowadzenia działalności itp. Ciężar dowodu spoczywał na powódce, a zastosowanie art. 322 k.p.c. było wykluczone, bowiem okolicznością sporną był przede wszystkim fakt powstania szkody, a nie tylko jej wysokość.

Powódka nie wykazała również powstania i sposobu oszacowania szkody obejmującej koszty dodatkowego ogrzania budynku. Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko, że powódka nie udowodniła związku przyczynowego, powstania i wysokości szkody w postaci zwiększonych kosztów. Żądając jej naprawienia powódka powinna wykazać zmniejszenie aktywów lub zwiększenie pasywów, a rachunkami za energię elektryczną i paliwo gazowe potwierdziła jedynie, że takie wydatki poniosła. Nie pozwalało to na przyjęcie, że koszty nie wynikały z normalnej eksploatacji budynku i pozostawały w związku z wadami prac wykonanych przez pozwanego. Powódka nie przedstawiła też sposobu obliczenia szkody, której miała doznać z tej przyczyny.

Sąd Okręgowy wskazał, uzasadniając wyrok zasądzający od powódki kwotę 222.426,92 zł, że skoro doszło do uchylecia wyroku zaocznego, któremu nadany został rygor natychmiastowej wykonalności, a pozwany wniósł o zwrot wyegzekwowanej na jego podstawie kwoty, to w świetle art. 338 § 1 k.p.c. wniosek ten zasługiwał na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie podzielił poglądu, że wniosek restytucyjny pozwanego był spóźniony, gdyż został złożony nie tylko po zamknięciu rozprawy w dniu 14 września 2010 r. w formie załącznika do protokołu (art. 161 k.p.c.), ale także po jej otwarciu na nowo na posiedzeniu w dniu 28 września 2010

r., ponownie w piśmie procesowym z dnia 28 października 2010 r. i podtrzymany na posiedzeniu w dniu 22 listopada 2011 r., na którym rozprawa została ostatecznie zamknięta. W ocenie Sądu odwoławczego przeszkodą do uwzględnienia wniosku nie była okoliczność, że w chwili orzekania w obrocie prawnym nie istniał wyrok zaoczny z rygorem natychmiastowej wykonalności, który wygasł w wyniku wydania przez Sąd Okręgowy wyroku z dnia 5 marca 2009 r. uchylającego wyrok zaoczny (art. 337 k.p.c.). Wyrok ten został uchylony w toku instancji i sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania, a z brzmienia art. 338 § 1 k.p.c. nie wynika, aby rygor natychmiastowej wykonalności musiał być aktualny na dzień rozstrzygnięcia o zwrocie spełnionego lub wyegzekwowanego świadczenia. Sąd Apelacyjny uznał, że nie ma zastosowania art. 746 § 1 k.p.c., który dotyczy roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej wykonaniem zabezpieczenia, zaś wniosek restytucyjny ze swojej natury umożliwia tylko przywrócenie stanu poprzedniego, a nie likwidację wszelkich następstw wykonania orzeczenia (art. 338 § 2 k.p.c.). Nie uwzględnił zarzutu przedawnienia (art. 120 § 1 k.c.), wskazując że roszczenie o zwrot świadczenia spełnionego na podstawie wykonalnego orzeczenia staje się wymagalne z dniem, w którym prawomocnie orzeczono o nieistnieniu obowiązku jego spełnienia.

Powódka zaskarżyła skargą kasacyjną powyższe orzeczenie w całości, wnosząc o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi drugiej instancji, ewentualnie jego uchylenie i zmianę przez uwzględnienie powództwa i odrzucenie wniosku restytucyjnego. Skarga, oparta na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.), wskazuje na naruszenie art. 471 w zw. z art. 6 w zw. z art. 361 § 2 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że powódka nie udowodniła powstania szkody, jej wysokości oraz związku przyczynowego, art. 120 § 1 k.c. poprzez błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, że nie ma on zastosowania w sprawie, skoro pozwany wcześniej wiedział o wyegzekwowaniu kwoty 222.426,92 zł a roszczenie, jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, ulegało przedawnieniu z upływem trzech lat. W ramach podstawy naruszenia przepisów postępowania, mających wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) powołano art. 338 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że istniały przesłanki wydania

orzeczenia restytucyjnego, podczas gdy wniosek podlegał odrzuceniu jako spóźniony i w braku rygoru natychmiastowej wykonalności aktualnego na dzień wydania rozstrzygnięcia o zwrocie świadczenia, oraz art. 385 k.p.c. poprzez oddalenie apelacji mimo podstaw do uwzględnienia zarówno w zakresie roszczenia odszkodowawczego jak i wniosku o zwrot świadczenia.

Pozwany wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył:

Chybione jest wskazanie na naruszenie art. 385 k.p.c. poprzez oddalenie apelacji mimo istniejących, zdaniem skarżącej, podstaw do jej uwzględnienia. Przepis powyższy skierowany do sądu drugiej instancji przesądza o tym, jak sąd ten ma rozstrzygnąć sprawę gdy uzna, że apelacja jest bezzasadna. Ma on zatem charakter kompetencyjny, wskazując jedynie sposób rozstrzygnięcia (treść) orzeczenia sądu odwoławczego, co oznacza, że nie może stanowić skutecznej podstawy kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., wymagającej wykazania takiego uchybienia przepisom postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2005 r., II CK 37/05; z dnia 30 października 2013 r., V CSK 505/12 - niepubl.). W oczywisty sposób takiego wpływu nie mogło wywołać niezastosowanie powołanego przepisu prawa procesowego.

Nie zasługują także na uwzględnienie, przytoczone w ramach podstawy kasacyjnej art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., uchybienia przepisom art. 471 k.c. w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że powódka nie udowodniła powstania szkody, jej wysokości oraz związku przyczynowego. Związek przyczynowy jako przesłanka odpowiedzialności jest kategorią normatywną, która nie podlega udowodnieniu, tylko jako relacja kauzalna samodzielnej ocenie Sądu. Przepis art. 6 k.c. reguluje ciężar dowodu, obciążając nim osobę, która z danego faktu wywodzi skutki prawne. Obowiązek wykazania okoliczności będących podstawą powstania szkody i jej rozmiarów obciąża stronę dochodzącą odszkodowania. Trafnie zatem sąd odwoławczy przyjął, że powinność przytoczenia powyższych faktów i ich udowodnienia (wobec zaprzeczenia przez

pozwanego) w zakresie niezbędnym dla ustalenia treści stosunków faktycznych i prawnych, które stanowić powinny podstawę rozstrzygnięcia, zgodnie ze wskazaną regułą spoczywała na powódce. Podkreślić ponadto należy, że do postępowania kasacyjnego nie należy rozstrzygnięcie sporów o prawidłowość ustalenia stanu faktycznego sprawy, którym Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c. jest związany. Przepis art. 398³ § 3 k.p.c. nie tylko wprost wyłącza jako podstawę skargi kasacyjnej zarzuty dotyczące podstawy faktycznej rozstrzygnięcia (ustalenia okoliczności lub oceny dowodów) ale i uniemożliwia ich pośrednie powoływanie w ramach podstawy kasacyjnej naruszenia prawa materialnego.

Bezzasadna jest podstawa naruszenia prawa procesowego, której upatruje skarżąca w uchybieniu art. 338 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy podziela dominujący pogląd judykatury, że jest to przepis o charakterze procesowym, który w uproszczony sposób realizuje możliwość przywrócenia stanu poprzedniego (*restitutio*), ale materialno-prawną podstawą zasądzenia są przepisy kodeksu cywilnego o nienależnym świadczeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1965 r., I PR 372/65, OSNC 1966, nr 5, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 1971 r., I CR 181/71, PUG 1972 nr 7; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2012 r., II PZP 1/12. OSNC 2013, nr 4, poz. 43). Podstawową jego funkcją jest przywrócenie zachwianej równowagi majątkowej. Dopuszczalność skorzystania ze wskazanej szczególnej postaci dochodzenia roszczenia, nie będącej powództwem ani pismem wszczynającym postępowanie w sprawie, uzależniona jest od zachowania przewidzianych nim wymogów formalnych i terminu. Sankcją zgłoszenia wniosku spóźnionego lub niedopuszczalnego ze względów formalnych jest jego odrzucenie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2001 r., V CKN 1240/00, OSNC 2002, nr 4, poz. 51, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2003 r., V CKN 124/01, niepubl.). Podkreślenia wymaga, że ostatnie z cytowanych orzeczeń zostało wydane w odmiennym stanie faktycznym (egzekucja nastąpiła na podstawie nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym, stanowiącego tytuł zabezpieczenia, utrzymanego w mocy co do części wyrokiem sądu pierwszej instancji, a dalszej części wyrokiem sądu drugiej instancji, wniosek restytucyjny został zgłoszony przed sądem drugiej instancji po uchyleniu przez Sąd Najwyższy) oraz prawnym (przed

zmianą systemu środków zaskarżenia, dokonaną ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz. U. 2005 r., Nr 13, poz. 98, wprowadzającą w miejsce kasacji jako środka odwoławczego wszczynającego postępowanie w trzeciej instancji skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek zaskarżenia służyący od orzeczenia prawomocnego), stąd zawarte w nim motywy częściowo utraciły aktualność. W późniejszym orzeczeniu Sąd Najwyższy wprost wskazał zresztą, że w postępowaniu toczącym się wskutek zarzutów od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym niedopuszczalne jest wydanie orzeczenia nakazującego zwrot spełnionego lub wyegzekwowanego świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2005 r., II CK 712/04, niepubl.). Stanowisko doktryny prawniczej co do wskazanej kwestii jest zróżnicowane.

Nie można podzielić skargi kasacyjnej w części wskazującej na niedopuszczalność wydania wyroku restytucyjnego z następujących powodów. Po pierwsze wniosek pozwanego o wydanie orzeczenia o zwrocie spełnionego lub wyegzekwowanego świadczenia może być złożony ustnie lub do protokołu rozprawy. Nie uchybia temu wymogowi złożenie wniosku po raz pierwszy w załączniku do protokołu rozprawy, jeżeli została ona następnie otwarta na nowo (art. 225 k.p.c.). Zarządzenie przewodniczącego o zamknięciu rozprawy kończy w zasadzie etap rozpoznawczy postępowania, ale nie ma charakteru definitywnego. Tym samym z chwilą wydania kolejnego zarządzenia o otworzeniu rozprawy na nowo wzruszone zostają skutki wcześniejszej czynności przewodniczącego, w tym dotyczące terminów prekluzyjnych. W tym wypadku, z uwagi na pomocnicze znaczenie załącznika do protokołu, nie będącego pismem procesowym i niedopuszczalność zamieszczenia w nim wniosku nie złożonego na rozprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2003 r., I CK 229/02, Biul. SN 2004, nr 4) za skuteczną czynność procesową można uznać dopiero jego ponowienie. Po drugie – z art. 338 k.p.c. nie wynika wymóg istnienia (aktualności) rygору natychmiastowej wykonalności w chwili zgłaszania wniosku restytucyjnego i orzekania w jego przedmiocie. Taka zawężająca wykładnia językowa nie znajduje oparcia w treści przepisu. Przeciwnie wskazuje on jedynie, że do spełnienia lub wyegzekwowania świadczenia doszło na podstawie nieprawomocnego wyroku

upřednio zaopatzonego w rygor natychmiastowej wykonalności (*verba legis* „któremu został nadany” a nie „który jest nadal opatrzony”). Sens rygoru natychmiastowej wykonalności polega na tym, że nieprawomocny wyrok, któremu został on nadany, jest tytułem egzekucyjnym i po nadaniu klauzuli wykonalności może stanowić, jako tytuł wykonawczy, podstawę egzekucji (art. 777§ 1 pkt 1 k.p.c., art. 776 k.p.c.). Chwila utraty bytu procesowego orzeczenia uwzględniającego powództwo na skutek uchylenia lub zmiany nie musi być zatem tożsama z chwilą wygaśnięcia natychmiastowej wykonalności zarówno z przyczyn wskazanych w art. 337 k.p.c. jak i uchylenia rygoru w postępowaniu zażaleniowym (art. 394 § 1 pkt 4 k.p.c.) czy też jego zawieszenia. Bezsprzecznie wygaśnięcie lub uchylenie samego postanowienia o nadaniu rygoru natychmiastowej wykonalności nie umożliwia pozwanemu złożenia wniosku o wydanie orzeczenia o zwrocie spełnionego świadczenia. Istotne jest jedynie, aby w dacie orzekania o zwrocie świadczenia rygor natychmiastowej wykonalności nie mógł być ponownie nadany (definitywnie ustał), gdyż w przeciwnym wypadku zachodziłoby niebezpieczeństwo wielokrotnego wymuszenia spełnienia lub wyegzekwowania świadczenia na jego podstawie. Interpretację tę wspiera wskazanie, że rozstrzygnięcie o zwrocie następuje w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, którego treścią jest uchylenie lub zmiana wyroku zasądającego, któremu został nadany rygor natychmiastowej wykonalności. Orzeczeniem takim nie jest wyrok sądu drugiej instancji uchylający wyrok kontradiktoryjny sądu pierwszej instancji, wydany bezpośrednio w następstwie rozpoznania sprzeciwu od wyroku zaocznego, i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania. Brak natomiast w omawianym przepisie oznaczenia wprost terminu złożenia wniosku o wydanie orzeczenia restytucyjnego. Konsekwentnie uznać należy, że może on być zgłoszony także po wydaniu wyroku kasatoryjnego przez sąd odwoławczy, jeżeli w jego następstwie zostanie wydany ponowny wyrok uchylający wyrok zaoczny. Złożenie wniosku powinno nastąpić w takim czasie, aby sąd mógł go rozpoznać wydając orzeczenie kończące postępowanie w sprawie. Odmienna wykładnia tego przepisu sprzeciwiałaby się jego funkcji, polegającej na likwidacji następstw wykonania nieprawomocnego, ale wykonalnego wyroku, który następnie został uchylony lub zmieniony, przez niezwłoczny zwrot niesłusznie spełnionego lub

wyegzekwowanego świadczenia. Po trzecie – nie uniemożliwia wydania wyroku restytucyjnego fakt, że rozstrzygnięcie w przedmiocie tego wniosku nastąpiło w wyroku uzupełniającym. Przez pojęcie „orzeczenie o całości żądania” w rozumieniu art. 351 § 1 k.p.c. należy bowiem rozumieć nie tylko rozstrzygnięcie o żądaniu powoda ale także wniosku pozwanego o wydanie orzeczenia o zwrocie spełnionego lub wyegzekwowanego świadczenia, powodującego swoiste „przeistoczenie procesu” na skutek zmiany przedmiotu żądanej ochrony prawnej oraz częściowego odwrócenia ról procesowych stron (por. cyt. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2001 r., V CKN 1240/00). Oceny tej nie zmienia samoistny charakter wyroku uzupełniającego, skutkujący jego samodzielną zaskarżalnością.

Chybiona jest również skarga kasacyjna w zakresie wskazującym na naruszenie art. 120 § 1 k.c. Stanowisko skarżącego, że bieg terminu przedawnienia rozpoczął bieg w chwili wyegzekwowania świadczenia pieniężnego na podstawie rygoru natychmiastowej wykonalności nie zasługuje na akceptację, gdyż pomija materialno-prawny charakter roszczenia restytucyjnego. O tym, że świadczenie było nienależne przesądza dopiero treść wyroku kończącego postępowanie w sprawie, którym uchylono lub zmieniono wyrok, któremu nadano wcześniej rygor natychmiastowej wykonalności. Tym samym wymagalność roszczenia o zwrot, odpowiadającego kondycji *causa finita*, powstaje z tą chwilą, jako tożsamą z odpadnięciem istniejącej podstawy prawnej świadczenia (art. 410 § 2 k.c. w zw. z art. 120 § 1 k.c.).

Z tych przyczyn, wobec braku uzasadnionych podstaw kasacyjnych Sąd Najwyższy oddalił skargę powódki (art. 398¹⁴ k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego postanowiono w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 108 § 1 w zw. z art. 98 § 1, art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.).

